между двѣтѣ му послѣдователны мреминувания презъ меридианътъ не щяха да бѫдѫтъ равны по между си. Дѣйствително, нека Ec_1 (чърт. 59) да бѫде екваторътъ, Υc еклиптитата, P — полюсътъ на свѣтътъ; ако слънцето ся мърдаше по еклиптикѫтѫ равномѣрно, като преминува сѣкы день равнытѣ дѫгы $\Upsilon a = ab = bc$...., то приращенията Υa_1. $a_1 b_1$.... на празытѣ слънчовы въскачвания, се пакъ не щяхѫ да бѫдѫтъ равны по между си.

Чърт. 59.

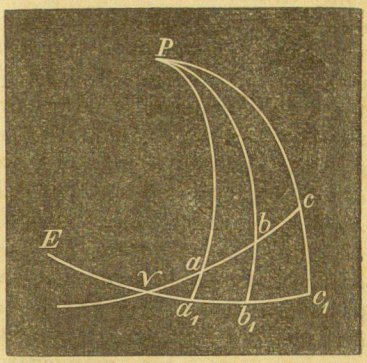

И тѫй, слънчевото денонощие, като величина непостоянна, коя ся измѣнява, не могѫтъ да ся приемѫтъ за единицѫ на времето, и ако ный си натъкмимъ часовникътъ спорѣдъ слънцето, тѫй щото той да показва по пладня 12 часа, то подиръ няколко дни нашыйтъ часовникъ ще бѫде невѣренъ: стрѣлката му ще ся мърда равномѣрно, а слънцето или ще остане надирѣ отъ неѫ или ще иде напредь, тѫй щото часовникътъ ще показва пладня, когато слънцето или не е стигнало йоще до меридианътъ или го е вече преминало. Нъ, защото, при сичко това, употребяванието на слънчевото денонощие въ общежитието е се пакъ по удобно отъ колкото звѣздното, то прибягватъ къмъ слѣджющето срѣдство: *зематъ срѣдната величина отъ бързинытѣ на слънцето въ течение на годинѫтѫ и си въобразяватъ едно тѣло, което бы ся мърдало равномѣрно съ таѫ бързинѫ, и, при това, не по еклиптикѫтѫ, а по екваторътъ.* Това тѣло го наричѫтъ *срѣдне слънце и промеждината на времето между двѣтѣ му послѣдователны преминувания презъ меридианътъ наричатъ — срѣдне денонощие;* срѣднето денонощие, като величина постоянна, вече може да ся приема за единица на времето. Срѣднето денонощие е винагы по голямо отъ звѣздното на 4 минуты, нъ относително слънчовото быва и по голямо и по малко; по някога срѣднето слънце